

Chương 8

Triệu Lập Đông dùng sự tức giận còn lại của bản thân đá văng cửa phòng Trình Mặc, rất có khí thế rống to.

“Họ Trình, hôm nay ngươi với ta phải có kết cục.”

Rào rào một hồi âm thanh nước chảy.

Nàng mở to hai mắt, nhìn hấn đang vô cùng thông dong lấy nước đổ xuống lồng ngực trần trụi.

“Yên tâm, ta không so đo ngươi thét quá chói tai, ngươi có thể ngậm miệng rồi từ từ lui ra ngoài đi.”

Nàng gật đầu, mới bước một chân qua mà đột nhiên có tiếng động vang lên, một mũi tên bắn thẳng tới thùng tắm, vẫn còn rung rung không dứt.

Bọn họ nhìn nhau, nàng có chút mê man hỏi: “Đó là...”

“Xem ra không chỉ có ngươi chọn ngày hôm nay kết liễu ta.”

Khi nói chuyện lại có thêm một mũi tên bắn đến, Trình Mặc nhanh chóng cúi thấp người, vùi hấn đầu vào nước.

Triệu Lập Đông khẽ cắn môi, nàng nên xoay người chạy đi nhưng Trình Mặc vốn không thể di chuyển, chẳng lẽ lại để hấn chết ở chỗ này?

Mặc kệ đi! Nàng nằm úp sấp trên mặt đất, bò đến dưới cửa sổ không đóng, cẩn thận vươn tay đóng lại.

Tiếp đó lại một tiếng vút vang lên, mũi tên xuyên qua cửa sổ cắm vào bàn.

Nhưng có cửa sổ ngăn lại, thích khách liền không thể thấy tình hình trong phòng, cũng mất vị trí mục tiêu.

“Bánh bao đừng cảm! Túm y phục treo trên bình phong mang tới cho ta, để ta đỡ phải ra ngoài.”

Nàng gật gật đầu, cẩn thận đứng lên, ngay lúc này liền có một mũi tên bắn tới chính chỗ nàng vốn nằm sấp khi nãy.

Nàng vội vàng túm hết tất cả y phục xuống rồi ném cho hấn. Bởi vì thời gian quá cấp bách nên hấn chỉ mặc tạm ngoại y vào.

“Mau qua đây.”

Nàng vội chạy tới. Hai tay của hấn vịn vào vai nàng, nàng phải gánh trọng lượng của hấn liền nhẹn không được nhú mày.

“Người không giúp ta thì ta không ra ngoài được, mau ôm eo ta.”

Nàng có chút do dự: “Nhưng mà...”

“Nếu người không muốn ta ngã xuống thì nghe theo đi.”

Triệu Lập Đông đành phải nhắm mắt lại vươn tay ôm lấy hấn. Trình Mặc đã có chỗ dựa liền lập tức bước hoàn hảo chân phải ra khỏi thùng tắm, lại di chuyển chân trái bị thương của mình.

Một nửa trọng lượng của hấn đặt trên người nàng vốn đã rất cố gắng rồi. Xuất Gia Nhân lại vô cùng thông minh chọn đúng thời điểm tham gia náo nhiệt, nó dùng móng vuốt ôm lấy chân nàng mà thân mật lấy lòng. Đột nhiên nàng giật mình, không tự chủ được mà va vào phía trước.

Nếu chân của hấn không gãy thì tuyệt đối có thể ổn định thân thể của nàng, nhưng trong tình huống này, có vẻ như thăng bằng của hấn càng không được tốt lắm.

Cho nên hai người bọn họ cùng ngã nhào xuống đất, nàng nặng nề ngã lên người hấn.

Nàng cúi đầu nhìn, liền hoảng sợ phát hiện mình đang dính chặt lấy thân thể cường tráng đó, thân thể hai người thân mật dính sát vào nhau mà khuôn mặt tuấn tú của hấn chỉ cách nàng chưa đến gang tay.

Sau khoảnh khắc kinh ngạc ngăn ngủ đó, khoé môi của hấn liền giương lên độ cong mê người.

Đáng giận! Nàng không nhịn được nghĩ thầm, tên nam nhân này đúng là đẹp khiến người khác ghen tở mà.

“Nếu không phải bị bỏ nhào tới dưới tình huống thế này, ta sẽ cảm thấy vô cùng vinh hạnh.”

“Á...” Gò má nàng lập tức đỏ bừng: “Không phải! Là ta bị giật mình thôi.” Lúc này Xuất Gia Nhân chạy qua mặt nàng, nàng liền vội vàng nói: “Đây mới chính là kẻ gây họa.”

“Biết rõ việc này chỉ là ngoài ý muốn thật khiến người ta tiếc hận.” Trình Mặc vòng tay ra sau cổ nàng, kéo mặt nàng lại gần, hôn lên.

Ý nghĩ phải nhanh chóng đứng lên biến mất không còn tung tích.

Đây là một nụ hôn tràn ngập sự thăm dò, mạnh mẽ xâm nhập khiến người ta mê muội.

Tất cả giác quan của nàng đều bị kích thích, máu trong người dường như đang sôi trào.

Hắn thăm dò trong miệng nàng làm nàng không ngừng run rẩy. Với chuyện này nàng hoàn toàn không có kinh nghiệm, không biết mình gặp ma quỷ gì mà lại phối hợp với hắn, trúc trắc vụng về hôn trả.

Hắn dùng cánh tay cường tráng ôm eo nàng, lật người thay đổi tư thế.

Đôi chân thon dài ép chặt lấy dáng người đẹp đẽ của nàng, khi đôi môi ấm áp dán lên tai nàng thì nàng liền không nhận được than nhẹ ra tiếng.

Đúng vào lúc này bọn họ lại nghe được tiếng nuốt nước miếng của một người, toàn thân Triệu Lập Đông lập tức cứng đờ, thật sự nàng không dám nghĩ đến nên người ngoài nhìn vào thì họ sẽ nghĩ đây là tình huống gì.

Nàng, Triệu Lập Đông lại bị đè dưới thân nam tử y phục không chỉnh tề, cực kỳ gợi cảm.

Trình Mặc cũng ngây ngẩn cả người, có chút ảo não ngòai dậy thì liền nhìn thấy Phong Diệc Nhiên.

Triệu Lập Đông xấu hổ cúi đầu, chuyện vừa rồi khiến nàng cảm thấy trời đất quay cuồng, âm thầm mắng chửi hành động vừa rồi của bản thân.

Nhất định nàng điên rồi, tuyệt đối điên rồi!

“Yên tâm, Phong Diệc Nhiên sẽ chưa bao giờ thấy việc không nên thấy.”

Đột nhiên nàng nhảy dựng lên, toàn thân run rẩy vì xấu hổ, không dám nhìn bọn họ mà chạy ra ngoài nhanh như gió.

Trình Mặc vươn tay về phía hắn: “Đờ ta đứng lên.”

Phong Diệc Nhiên làm theo nhưng vẻ mặt không tán thành: “Huynh cũng biết Đông Đông là một cô nương rất đặc biệt?”

Bên môi hắn là nụ cười kiêu ngạo: “Tất nhiên.”

Phong Diệc Nhiên nói thẳng: “Huynh dường như rất kiêu ngạo về hành động vừa rồi của mình.”

“Thật sao? Ta biểu hiện rõ ràng vậy hả?” Trình Mặc lười biếng nói: “Đệ không thấy hiện giờ việc ta đã làm với bánh bao nhỏ cái nào quan trọng hơn sao?”

Phong Diệc Nhiên nhìn gian phòng lộn xộn cùng với mũi tên cắm dưới đất: “Huynh có rất nhiều địch nhân, nhưng Đông Đông chỉ có một.”

“Đệ thật vô tình đấy, suýt chút nữa ta đã chết dưới loạn tên rồi.”

“Nhìn hành động chiếm tiện nghi Đông Đông của huynh thì xem ra khi này vẫn không quá nguy hiểm lắm.”

Hắn gặp nguy hiểm? Buồn cười, so với quý thì hắn còn xuất thân nhập quý đáng sợ hơn gấp mấy lần, bất kỳ loại thích khách nào cũng không thoát khỏi tay hắn.

Trình Mặc hít mắt lại: “Tại sao đệ tức giận như vậy?”

“Bởi vì Đông Đông là cô gái tốt, nàng vẫn phải sinh sống ở nơi đây. Giống như khi huynh vì nhàm chán không có việc gì làm liền huỷ hoại danh dự của nàng, cái đó thật sự quá không công bằng.”

Về mặt Trình Mặc cũng trở nên nghiêm túc: “Không có danh dự của ai bị huỷ cả. Còn nữa, nếu đệ suy xét việc này kỹ càng thì sẽ phát hiện là nàng tự nguyện, ta không ép buộc.”

Phong Diệc Nhiên liền nổi giận: “Lúc đó có thể là thế, nhưng huynh không thấy bộ dáng chạy trốn của nàng sao? Nhất định nàng rất hận bản thân tại sao lại ngoan ngoãn thuận theo sự chi phối của huynh, nhất định sẽ cảm tạ đệ xuất hiện cắt ngang hai người.”

“Việc này ta ngược lại rất nghi ngờ đấy.”

Nàng cũng nhiệt tình đáp lại hắn, hắn cũng không tin lúc ấy cơ thể nàng không vì hắn mà nóng bừng.

“Trình Mặc, không nên chơi đùa quá trớn.”

Trình Mặc không nhịn được rống lên: “Đáng chết! Phong Diệc Nhiên, đệ dựa vào gì mà dám giáo huấn ta?”

“Dựa vào đệ có thể là tỷ phu của Đông Đông.” Hắn ưỡn ngực: “Nhu vậy đã đủ tư cách chưa?”

“Thật sự như vậy?”

“Đương nhiên, đệ với huynh không giống nhau, đệ yêu Tiểu Xuân Xuân là xuất phát từ đáy lòng, chân thành không có nửa điểm gian dối.”

Trình Mặc nhướng mày: “Đệ nghĩ ta không phải?”

“Ồ?” Phong Diệc Nhiên nhìn hắn, gãi đầu: “Vậy huynh xác định không phải là do huynh nhất thời nhàm chán?”

“Ta chưa bao giờ thấy chỗ này nhàm chán.” Đây là sự thật, có Triệu Lập Đông ở bên cạnh hắn không bao giờ cảm thấy buồn chán.

Nhìn hắn một lúc, Phong Diệc Nhiên lắc đầu: “Trình Mặc, đệ thật sự không hiểu nổi huynh.”

Chẳng lẽ hắn thật sự hứng thú với Đông Đông, mà không phải quá nhàm chán nên mới tìm việc để làm.

Rõ ràng nàng đi tìm hắn là để kết thúc tất cả mà, tại sao lại biến thành như vậy?

Chắc chắn Phong Diệc Nhiên sẽ nghĩ đây là do nàng chủ động, sáng mai toàn bộ người trong trấn sẽ biết hành động đáng xấu hổ của nàng!

Triệu Lập Đông vui mình trong chăn bông, bực bội lăn qua lăn lại trên giường.

“Đông Đông!” Triệu Xuân xông tới với vẻ mặt vui mừng, đặt mông ngồi xuống mép giường: “Nghe ta nói này, mau ngồi lên nghe ta nói.”

“Muội không muốn nghe... Muội muốn ngủ.” Triệu Lập Đông kéo chăn bông lên, che kín cả đầu.

Nhưng Triệu Xuân mặc kệ, hắn kiên quyết kéo chăn bông ra túm nàng dậy: “Đông Đông, muội sao vậy? Vất vả lắm ta mới gặp được người đáng giá giao phó cả đời, muội lại không muốn nghe?”

Nàng bắt đắc dĩ thở dài: “Sao huynh biết được người đó là người huynh muốn giao phó cả đời?”

“Đương nhiên là bởi vì trái tim ta nói cho ta biết.” Hắn mơ mộng nói: “Ta vừa nhìn thấy hắn liền không nhịn được muốn đến gần một chút, được ở bên cạnh hắn lâu một chút. Một câu hắn thuận miệng nói ra cũng khiến ta vô cùng vui vẻ, cũng khiến ta đau lòng muốn chết.” Hắn kích động nắm chặt tay của nàng: “Đông Đông, đây là lần đầu tiên ta có loại cảm xúc này, trong đầu đều là hình bóng của hắn.”

“Hắn hắn hắn, cuối cùng hắn là ai?”

Từng câu từng chữ hắn nói ra, đều làm nàng vô cùng sợ hãi.

Bởi vì những biểu hiện này, thế nhưng nàng đều có hết!

“Ta không biết hắn là ai nhưng mọi người đều gọi hắn là Liễu công tử, tạm thời hắn đang ở Hạnh Hoa Lâu, nghe nói là đến trấn Hợp Hoan để tìm người.”

Triệu Xuân ngượng ngùng nói, vừa nhắc tới ý trung nhân liền không giấu được sự sung sướng trên mặt.

“Xuân, nam nhân ở Hạnh Hoa Lâu đều là lũ quý phong lưu, huynh ngàn vạn lần đừng ngốc ngếch giao trái tim mình cho hắn.”

“Nhưng mà Đông Đông, hắn ở Hạnh Hoa Lâu là vì bắt đắc dĩ. Trong trấn làm gì có khách điếm, nhưng mà hắn rất đứng đắn đó. Tỷ muội ở Hạnh Hoa Lâu đều xuất ra hết tất cả vốn liếng nhưng hắn vẫn kiên định, nhìn cũng không thèm nhìn một cái.”

Đến ngay cả Mẫu Đan người so với hắn (Triệu Xuân) còn xinh đẹp hơn mà hắn cũng chỉ nhìn một lần rồi liền không có sau đó nữa rồi.

“Đó là giả đứng đắn, huynh cứ đợi mà xem, không đến vài ngày là hấn lộ bản chất thật ngay.”

“Sẽ không đâu, hấn là chính nhân quân tử, ta biết rõ mà. Nếu muội không thích hấn ở Hạnh Hoa Lâu thì chúng ta có thể cho hấn thuê một gian phòng ở.”

Đúng rồi, sao hấn không nghĩ ra điếm máu chột này cơ chứ?

Gần quan được ban lộc, tuy làm vậy thực có chút xin lỗi tỷ muội Hạnh Hoa lâu nhưng nếu suy nghĩ vì hạnh phúc bản thân thì ích kỷ một chút cũng không sao cả.

“Cái gì! Sao có thể được.” Triệu Lập Đông lập tức lắc đầu: “Căn bản huynh còn chẳng quen biết hấn, nếu như hấn là người xấu thì đây chẳng phải là dẫn sói vào nhà sao?”

“Người trong lòng ta thì sao có thể là người xấu được?” Hấn ôm cổ nàng, hôn lên má nàng một cái: “Chúng ta cứ làm như vậy nhé.”

“Xuân.” Triệu Lập Đông giữ chặt ống tay áo của hấn: “Chờ một chút, muội muốn hỏi huynh chuyện này.”

“Chuyện gì vậy?”

“Tại sao huynh luôn hôn mặt muội?”

“Bởi vì muội rất đáng yêu, ta quá vui vẻ thôi! Không biết từ bao giờ đã thành thói quen, mà sao muội lại đột nhiên chú ý đến việc này?”

Mặt nàng thoát cái đỏ bừng: “Chuyện đó, vậy huynh đã từng hôn... miệng người khác chưa?”

“Hôn môi?” Triệu Xuân nhướn mày, nghiêm túc nói: “Sao có thể, nếu như không phải người mình thật sự thích thì sao có thể làm vậy được?” Rồi hấn trịnh trọng nói: “Đông Đông, hôn môi là một việc rất thiêng liêng, chỉ có người thật sự yêu nhau mới làm được.”

Nàng ngẩn ngơ, lời nói như mang theo tiếng khóc: “Nếu như huynh cùng người huynh cực kỳ ghét làm chuyện đó thì nên làm gì đây?”

“Vậy xong đời rồi. May mắn là chúng ta đều là cô nương đứng đắn, tuyệt đối sẽ không hôn người mình không thích.”

“Còn nếu như, rõ ràng huynh rất chán ghét người kia nhưng khi hấn hôn huynh, huynh lại cảm thấy vô cùng thoải mái, vô cùng vui vẻ, hi vọng hấn tiếp tục hôn và còn đáp lại hấn nữa thì sao?”

Hấn ngẩng đầu, nói như chém đinh chặt sắt: “Sao ta có thể làm như vậy, người có loại cảm giác này nhất định là dâm phụ.”

Phóng túng, dâm phụ?

Triệu Lập Đông muốn khóc.

Hoá ra nàng thích việc Trình Mặc hôn mình là vì nàng là một dâm phụ.

Trời ơi, sống mười sáu năm, nàng mới biết thì ra bản thân là dâm phụ.

Sự đả kích này thực sự quá lớn.